Η Κρυμμένη Ιστορία του Τεσσαρακοστού Εδαφίου - Αριθμός Δεκαεπτά

Το Δεύτερο Ουαί — Μέρος Τέταρτο

Jeff Pippenger
2026-06-25

627, 632 και 637

Το «κλειδί» που ανοίγει την άβυσσο είναι η μάχη της Νινευή, η οποία εκπληρώθηκε το 627, πέντε έτη πριν πεθάνει ο Μωάμεθ το 632. Πέντε έτη αργότερα, το 637, οι μουσουλμανικές δυνάμεις κατέλαβαν την πρωτεύουσα της Περσίας, μίας εκ των δύο μεγάλων υπερδυνάμεων που ενεπλάκησαν στη μάχη της Νινευή. Το γεγονός αυτό μετέβαλε δραματικά την ισορροπία δυνάμεων στη Μέση Ανατολή. Η μάχη της Νινευή το 627 εξάντλησε τη δύναμη της Περσικής Αυτοκρατορίας και δέκα έτη αργότερα η Περσική Αυτοκρατορία έπαυσε να υπάρχει.

Ταπείνωση—782

Εκατόν πενήντα έτη μετά τον θάνατο του Μωάμεθ το 632, κατά την Αββασιδική Εκστρατεία του 782, ο Αββασιδικός στρατός (ο οποίος, σύμφωνα με αναφορές, ανερχόταν σε περίπου 95.000 άνδρες) εξαπέλυσε μια μαζική εισβολή σε βυζαντινό έδαφος της Μικράς Ασίας (της σύγχρονης Τουρκίας). Προήλασαν έως τη Χρυσόπολη, ακριβώς απέναντι από την Κωνσταντινούπολη, πέρα από τον Βόσπορο — φθάνοντας πολύ κοντά στη βυζαντινή πρωτεύουσα. Οι Βυζαντινοί, υπό την αυτοκράτειρα Ειρήνη, υπέστησαν σοβαρή ήττα. Ως αποτέλεσμα, εξαναγκάστηκαν να υπογράψουν μια ταπεινωτική τριετή ανακωχή, συμφωνώντας να καταβάλλουν βαρύ ετήσιο φόρο υποτελείας (περίπου 70.000–90.000 χρυσά δηνάρια) και να παραδώσουν μεταξωτά ενδύματα και ομήρους. Η εκστρατεία αυτή υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες και επιτυχέστερες Αββασιδικές εισβολές σε βυζαντινά εδάφη κατά τον 8ο αιώνα. Κατέδειξε την αυξανόμενη ισχύ του Αββασιδικού Χαλιφάτου και τη συνεχιζόμενη παρακμή της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Πέντε μήνες

Στο ένατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης οι «πέντε μήνες», που ισοδυναμούν με εκατόν πενήντα έτη, αναφέρονται δύο φορές: μία στο εδάφιο 5 και πάλι στο εδάφιο 10.

> Και εδόθη εις αυτούς να μη θανατώσωσιν αυτούς, αλλά να βασανισθώσι πέντε μήνας· και ο βασανισμός αυτών ήτο ως βασανισμός σκορπίου, όταν κεντρίση άνθρωπον. Και εν ταις ημέραις εκείναις θέλουσι ζητήσει οι άνθρωποι τον θάνατον, και δεν θέλουσιν ευρεί αυτόν· και θέλουσιν επιθυμήσει να αποθάνωσι, και ο θάνατος θέλει φύγει απ' αυτών. Και τα ομοιώματα των ακριδών ήσαν όμοια με ίππους ητοιμασμένους εις πόλεμον· και επί τας κεφαλάς αυτών ήσαν ως στέφανοι όμοιοι με χρυσόν, και τα πρόσωπα αυτών ως πρόσωπα ανθρώπων. Και είχον τρίχας ως τρίχας γυναικών, και οι οδόντες αυτών ήσαν ως οδόντες λεόντων. Και είχον θώρακας, ως θώρακας σιδηρούς· και ο ήχος των πτερύγων αυτών ήτο ως ήχος αρμάτων πολλών ίππων τρεχόντων εις πόλεμον. Και είχον ουράς ομοίας με σκορπίους, και κέντρα ήσαν

> εν ταις ουραίς αυτών· και η εξουσία αυτών ήτο να βλάψωσι τους ανθρώπους πέντε μήνας. Αποκάλυψις 9:5–10.

Υπάρχουν δύο διακεκριμένες προφητικές περίοδοι εκατόν πενήντα ετών στην πέμπτη σάλπιγγα του ένατου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Η πρώτη εκτείνεται από τον θάνατο του Μωάμεθ το 632 έως την ταπείνωση της αυτοκράτειρας Ειρήνης της Ανατολικής Ρώμης το 782. Το ένατο κεφάλαιο προσδιορίζει με πολύ λεπτομερή τρόπο την άνοδο του Ισλάμ. Από την ένωση των φυλών το 606, έως τη μάχη της Νινευή το 627, έως τον θάνατο του Μωάμεθ το 632, και έπειτα έως την ήττα της Περσίας το 637, η άνοδος και η πτώση του Ισλάμ ιχνηλατούνται προσεκτικά στον προφητικό Λόγο του Θεού. Το Ισλάμ της Αραβίας είναι η δύναμη στην πρώτη προφητεία των εκατόν πενήντα ετών βασανισμού. Η ενοποίηση των φυλών από τον Μωάμεθ το 606· έπειτα η «καίρια» μάχη της Νινευή το 627, ακολουθούμενη από την πρόβλεψη του Μωάμεθ περί της καταλύσεως τόσο της Περσίας όσο και της Ρώμης γύρω στο 628, και κατόπιν ο θάνατός του το 632. Αυτές οι χρονολογίες αντιπροσωπεύουν μια συγκεκριμένη ακολουθία γεγονότων στη γραμμή του Ισλάμ.

Εκατόν πενήντα έτη μετά τον θάνατο του Μωάμεθ, το 632, η βάση ισχύος του Ισλάμ μετατοπίστηκε από την Αραβία στην Τουρκία, καθώς απωθούσε την Ανατολική Ρώμη έως την ίδια την Κωνσταντινούπολη. Το πρώτο αλίμονο αντιπροσώπευε το Ισλάμ της Αραβίας, και το δεύτερο αλίμονο αντιπροσώπευε το Ισλάμ της Τουρκίας. Εντός του πρώτου αλίμονο, αμφότερες οι προφητείες χρόνου των εκατόν πενήντα ετών προσδιορίζουν τη διάκριση μεταξύ του Ισλάμ της Αραβίας και του Ισλάμ της Τουρκίας, ακριβώς όπως αυτή η ίδια αλήθεια παριστάνεται στη διάκριση μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου αλίμονο.

Τα πρώτα εκατόν πενήντα έτη άρχισαν με την κατάλυση της Περσίας και έληξαν με τη Ρώμη να είναι εγκλωβισμένη εντός των τειχών της Κωνσταντινουπόλεως. Η δεύτερη περίοδος των εκατόν πενήντα ετών άρχισε με τη νίκη του Οσμάν (ο οποίος καλείται επίσης Οττμάν) στη Νικομήδεια. Η οθωμανική νίκη στη Νικομήδεια αναφέρεται στην Πολιορκία της Νικομηδείας (σημερινό İzmit, Τουρκία), η οποία έλαβε χώρα από το 1333 έως το 1337, όταν ο σουλτάνος Ορχάν Γαζή (υιός του Οσμάν Α΄, ιδρυτή του Οθωμανικού Μπεηλικίου) πολιόρκησε τη σημαντική βυζαντινή πόλη της Νικομηδείας. Η πόλη αντιστάθηκε επί σειρά ετών, αλλά τελικώς παραδόθηκε το 1337 εξαιτίας λιμού και ελλείψεως εφοδίων. Στη βυζαντινή φρουρά επετράπη να αναχωρήσει για την Κωνσταντινούπολη. Η Νικομήδεια ήταν ένα από τα τελευταία μεγάλα βυζαντινά οχυρά στη Μικρά Ασία (Ανατολία). Η πτώση της έθεσε ουσιαστικώς τέλος στον βυζαντινό έλεγχο στο μεγαλύτερο μέρος της δυτικής Ανατολίας. Η νίκη αυτή επέτρεψε στους Οθωμανούς να εδραιώσουν την ισχύ τους στη Βιθυνία και να επεκταθούν περαιτέρω προς τον Βόσπορο. Αποτέλεσε μείζονα βαθμίδα προς την τελική οθωμανική κατάκτηση της Κωνσταντινουπόλεως (η οποία συνέβη περισσότερο από έναν αιώνα αργότερα, το 1453). Η πολιορκία θεωρείται συχνά ως μία από τις καίριες πρώιμες νίκες που μετέβαλαν το μικρό οθωμανικό μπεηλίκι σε ανερχόμενη περιφερειακή δύναμη.

Όταν η δεύτερη περίοδος των εκατόν πενήντα ετών μέσα στην πρώτη σάλπιγγα ολοκληρώθηκε στις 27 Ιουλίου 1449, ο τελευταίος Κωνσταντίνος ζήτησε άδεια από τον ισλαμικό σουλτάνο για να ανέλθει στον θρόνο της Ανατολικής Ρώμης, υπομένοντας έτσι την ίδια ταπείνωση που υπέστη η

αυτοκράτειρα Ειρήνη στο τέλος των πρώτων εκατόν πενήντα ετών των δύο «πεντάμηνων» περιόδων του ένατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Η ταπείνωση της «αυτοκράτειρας Ειρήνης», καθώς και του «τελευταίου Κωνσταντίνου», προεικόνιζε την κατοπινή ταπείνωση των Οθωμανών, όταν, κατά την ολοκλήρωση της χρονικής προφητείας του δεύτερου αλίμονο, ζήτησαν προστασία από τις τέσσερις μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις απέναντι στην απειλή της Αιγύπτου.

Το Πάνθεον

Οι πρωτοπόροι ορθώς κατανόησαν και δίδαξαν ότι η φράση «ο τόπος του αγιαστηρίου αυτού κατεβλήθη» στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ και στο εδάφιο ένδεκα εκπληρώθηκε από τον Κωνσταντίνο.

> Ναι, εμεγαλύνθη ακόμη και έως τον Άρχοντα της στρατιάς, και δι' αυτού αφαιρέθη η παντοτινή θυσία, και ο τόπος του αγιαστηρίου αυτού κατεβλήθη.

Το εδώ προσδιοριζόμενο «αγιαστήριο» ήταν ο ναός του Πανθέου στην πόλη της Ρώμης, και ο «τόπος» εκείνου του ναού ήταν η Ρώμη. Η Ρώμη «κατεβλήθη» από τον Κωνσταντίνο, όταν επέλεξε να μεταφέρει την πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας του στην Κωνσταντινούπολη κατά το έτος 330. Το εδάφιο ένδεκα συνδέεται με το δέκατο τρίτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, και το εδάφιο δύο προσδιορίζει τα ίδια γεγονότα.

> Και το θηρίον το οποίον είδα ήτο όμοιο με λεοπάρδαλη, και οι πόδες αυτού ως πόδες αρκούδας, και το στόμα αυτού ως στόμα λέοντος· και ο δράκων έδωκεν εις αυτό την δύναμίν του, και τον θρόνον του, και εξουσίαν μεγάλην.

Ο δράκων ήταν η παγανιστική Ρώμη, και η παγανιστική Ρώμη παρέδωσε την «έδρα» της εξουσίας της στη ρωμαϊκή εκκλησία το 330, όταν μετέφερε την πρωτεύουσα προς ανατολάς, αφήνοντας έτσι ένα κενό εξουσίας, το οποίο η παπική εκκλησία εκμεταλλεύθηκε πρόθυμα. Όταν αρχίζουμε τη γραμμή της ανατολικής Ρώμης από το έτος 330 έως το 1453, διαπιστώνουμε ότι στην αρχή της προφητείας της ανατολικής Ρώμης, η πόλη της Ρώμης ταπεινώνεται από την απόρριψη της Ρώμης εκ μέρους του Κωνσταντίνου. Εκείνη η ταπείνωση επαναλήφθηκε με την αυτοκράτειρα Ειρήνη το 782, κατά την ολοκλήρωση των πρώτων εκατόν πενήντα ετών βασανισμού. Και οι δύο εκείνες ταπεινώσεις επαναλήφθηκαν από τον Κωνσταντίνο τον τελευταίο.

Ιδιότυπες Ανόδοι και Πτώσεις

Η πέμπτη και η έκτη σάλπιγγα του ενάτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης παρέχουν τις λεπτομέρειες της πτώσεως της ανατολικής Ρώμης, ενώ συγχρόνως καταγράφουν την άνοδο και την πτώση του Ισλάμ. Η Θεία έμπνευση μάς πληροφορεί να μελετήσουμε την «άνοδο και πτώση» των βασιλείων στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης. Τα βασίλεια αυτά διαθέτουν τα δικά τους διακριτά χαρακτηριστικά, συνδεδεμένα με τις ιδιότυπες «ανόδους και πτώσεις» τους. Η πτώση του Ιούδα επήλθε μέσω τριών επιθέσεων κατά της Ιερουσαλήμ. Οι Εβραίοι μεταφέρθηκαν στη Βαβυλώνα και θα επέστρεφαν υπό τρία διατάγματα, τα οποία θα εγκαινίαζαν τα 2.300 έτη, που οδήγησαν στους τρεις αγγέλους να εισέλθουν στην ιστορία από το 1798 έως το 1844. Η Βαβυλώνα έπεσε μέσα σε μία νύχτα. Η Ρώμη διαλύθηκε, και μέσα στη διάλυσή της τέθηκαν σε προβολή δύο όψεις

της Ρώμης υπό τον προσδιορισμό είτε της δυτικής είτε της ανατολικής Ρώμης. Η άνοδος και η πτώση της Πτολεμαϊκής αυτοκρατορίας και της αυτοκρατορίας των Σελευκιδών, στο πρώτο τρίτο του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, αποτελούν τύπο της ανόδου και της πτώσεως της παπικής Ρώμης. Η μαρτυρία αυτή είναι απλώς το συμπέρασμα της ιστορίας του Αλεξάνδρου και της διαλύσεως της Ελλάδος. Σε αντίθεση με τη Ρώμη, η Ελλάδα διαιρέθηκε σε τέσσερα μέρη, τα οποία τελικώς έγιναν δύο. Η Ρώμη διαιρέθηκε σε ανατολή και δύση, και κατόπιν η δυτική Ρώμη διαιρέθηκε προφητικώς σε τρία, αντιπροσωπεύοντας την τριπλή διακυβέρνηση της Ρώμης. Όσον αφορά την ανατολική Ρώμη, ο Κωνσταντίνος διαίρεσε το βασίλειό του στους τρεις υιούς του. Είναι προφανές ότι η δυτική και η ανατολική Ρώμη είναι παράλληλες γραμμές, αντιπροσωπεύοντας τη Ρωμαϊκή εκκλησία και το Ρωμαϊκό κράτος. Με αυτή τη διπλή διαίρεση υπάρχει και μία περαιτέρω τριπλή διαίρεση. Η Ελλάδα ήταν από τέσσερα σε δύο, η Βαβυλώνα ήταν μία νύχτα, ο Ιούδας ήταν τρεις επιθέσεις. Με το Ισλάμ, η «άνοδός» τους απεικονίζεται ως «απελευθέρωση» και η «πτώση» τους ως «περιορισμός».

Η άνοδός τους άρχισε με τον Μωάμεθ και ανεστάλη στις 11 Αυγούστου 1840. Απελευθερώθηκαν και αμέσως περιορίστηκαν στις 9/11. Προσφάτως απελευθερώθηκαν στις 7 Οκτωβρίου 2023 και έκτοτε έχουν περιοριστεί στη Γάζα. Το Ισλάμ θα απελευθερωθεί και πάλι για να σηματοδοτήσει την εγκαθίδρυση της εικόνας του θηρίου. Η γραμμή της ισλαμικής προφητικής ιστορίας που παριστάνεται στα κεφάλαια εννέα έως ένδεκα του βιβλίου της Αποκαλύψεως προσδιορίζει την προφητική ιστορία του Ισλάμ του τρίτου οὐαί. «Η προφητική ιστορία του Ισλάμ του τρίτου οὐαί» παριστάνεται επίσης από τον έβδομο και επίσης από τον τρίτο άγγελο. Ο τρίτος άγγελος αφίχθη στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν ο έβδομος άγγελος άρχισε να σαλπίζει. Ο τρίτος άγγελος και το τρίτο οὐαί εισήλθαν στην προφητική ιστορία στις 9/11. Από τις 9/11 έως τον νόμο της Κυριακής, η προφητική ιστορία του πρώτου και του δευτέρου οὐαί υπήρξε και εξακολουθεί να επαναλαμβάνεται.

Το «κλειδί» της μάχης της Νινευή φέρνει δύο δυνάμεις, τη Ρώμη και την Περσία, σε άμεση και αχώριστη σύνδεση με το Ισλάμ. Η Νινευή προσδιορίζει σαφέστερα από κάθε άλλο χωρίο της Γραφής την προοδευτική παρακμή τόσο της δυτικής όσο και της ανατολικής Ρώμης.

Ο Ηρώδης είναι σύμβολο του δράκοντος· εκπροσωπούσε τη Ρώμη. Ο δράκων στο τέλος του κόσμου είναι τα Ηνωμένα Έθνη. Κατά τον νόμο της Κυριακής το έκτο βασίλειο πέφτει, το έβδομο αρχίζει, αλλά δίνουν τη βασιλεία τους στο όγδοο βασίλειο μέσα στην ίδια τη γιορτή των γενεθλίων τους. Το έβδομο βασίλειο μόλις έχει γεννηθεί, και αμέσως συμφωνεί να δώσει τη βασιλεία του στην πόρνη της Βαβυλώνας για μία ώρα, όπως προτυπώνεται από την υπόσχεση του Ηρώδη προς τη Σαλώμη να της δώσει έως και το ήμισυ της βασιλείας του.

Ακριβώς στο σημείο όπου οι Ηνωμένες Πολιτείες καταρρέουν, γεννάται ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών και τίθεται σε εφαρμογή η τριπλή ένωση. Ο Ηρώδης είναι ο δράκων, και η Ηρωδιάς είναι ο παπισμός, και οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η Σαλώμη. Ο Ηρώδης βρισκόταν σε παράνομη συζυγική συμμαχία, διότι ήταν νυμφευμένος με τη γυναίκα του αδελφού του, και σε προφητικό επίπεδο βρισκόταν σε αιμομικτική σχέση με τη Σαλώμη, διότι είναι σαφές ότι την επεθύμει καθώς εκείνη χόρευε. Ο δράκων έχει σχέσεις τόσο με τη μητέρα όσο και με τη θυγατέρα. Αυτό είναι σημαντικό να διακριθεί όταν προσδιορίζετε ότι η δυτική και η ανατολική Ρώμη αντιπροσωπεύουν,

αντιστοίχως, την εκκλησιαστική πανουργία και την κρατική πολιτική τέχνη. Η Ρώμη, το τέταρτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, τοποθέτησε προφητικώς τον παπισμό επί του θρόνου, και πράττοντας τούτο προεικόνισε τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες θα τοποθετήσουν εκ νέου τον παπισμό επί του θρόνου.

Η προοδευτική παρακμή της δυτικής Ρώμης από το 330 έως το 476 αντιπροσωπεύει την προοδευτική παρακμή των Ηνωμένων Πολιτειών από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής. Το έτος «330» και το έτος «1798» είναι αμφότερα προφητικά ορόσημα που ονομάζονται «ὁ καιρὸς ὁ ὡρισμένος» ή «ο καιρός του τέλους» στο βιβλίο του Δανιήλ. Το 330 σηματοδοτεί τις απαρχές της δυτικής και της ανατολικής Ρώμης. Το τέλος και των δύο είναι η ταπείνωση του ρωμαϊκού ηγέτη, όπως ακριβώς ο Κωνσταντίνος ταπείνωσε την πόλη της Ρώμης στην αρχή. Το 476 ήταν το τέλος μιας προφητικής περιόδου που επισημαίνει πώς η περίβλεπτη πολιτική δομή της Ρώμης αποσυντέθηκε μέσα από τρία βήματα. Μια περίοδος που άρχισε με την απόρριψη της πόλεως το 330 ακολουθήθηκε από την ταπείνωση ολόκληρης της πολιτικής τους δομής—η ένδοξη δημοκρατία τους, η οποία υπήρξε το κύριο καύχημα της αρχαίας Ρώμης, διαλύθηκε, και τελικώς έφθασε στο 476, όταν δεν θα υπήρχε πλέον ποτέ άρχοντας επί της Ρώμης που να προερχόταν από πραγματική ρωμαϊκή γραμμή αίματος. Δύο γραμμές της Ρώμης που αρχίζουν στο έτος 330, και το χωρίο όπου εκτίθενται αυτές οι δύο γραμμές, περιλαμβάνει επίσης δύο προφητικές γραμμές πέντε μηνών. Η γραμμή της δυτικής Ρώμης αρχίζει και τελειώνει με προοδευτική ταπείνωση. Η γραμμή της ανατολικής Ρώμης αρχίζει και τελειώνει με προοδευτική ταπείνωση το 1449, όταν ο τελευταίος Κωνσταντίνος ζήτησε άδεια να βασιλεύσει.

Μία από τις δύο περιόδους των πέντε μηνών οδηγεί στο τέλος του αραβικού Ισλάμ ως εστίας της προφητείας και στην αρχή του τουρκικού Ισλάμ το 782. Κατά την ημερομηνία εκείνη η αυτοκράτειρα Ειρήνη ταπεινώνεται, σε αντιστοιχία με την ταπείνωση του Κωνσταντίνου του τελευταίου στο τέλος της δεύτερης προφητείας των πέντε μηνών. Δύο προφητείες των πέντε μηνών μέσα σε μία αφήγηση δεκαπέντε εδαφίων. Η μία απεικονίζει μια ιστορία του Ισλάμ της Αραβίας, η άλλη το Ισλάμ της Τουρκίας. Αμφότερες καταλήγουν στην ταπείνωση της ανατολικής Ρώμης. Η ολοκλήρωση της μίας από τις προφητείες εκπληρώθηκε με την ταπείνωση μιας γυναίκας και της άλλης με την ταπείνωση ενός άνδρα. Γραμμή επί γραμμής, προσδιορίζουν μια ταπείνωση της εκκλησίας και του κράτους της ανατολικής Ρώμης. Αμφότερες οι ταπεινώσεις επιφέρονται από το Ισλάμ του πρώτου αλίμονο. Η ταπείνωση του Κωνσταντίνου του τελευταίου το 1449 αρχίζει μια περίοδο τεσσάρων ετών, η οποία λήγει το 1453, με τα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως να καταπίπτουν. Το 1449 αντιπροσωπεύει ταπείνωση, και το 1453 τα τείχη καταπίπτουν και μία βασιλεία τελειώνει.

Ο θάνατος του Μωάμεθ

Ἡ μία ἐκ τῶν δύο πενταμήνων περιόδων ἀρχίζει με τὸν θάνατο τοῦ Μωάμεθ, ὁ ὁποῖος ταυτοποιεῖται ὡς ὁ «βασιλεὺς ὁ ἐπ’ αὐτῶν» στὸ ἐδάφιο 11.

> Καὶ εἶχον ἐπάνω αὐτῶν βασιλέα, ὅστις εἶναι ὁ ἄγγελος τῆς ἀβύσσου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι στὴν Ἑβραϊκὴ γλῶσσα Ἀβαδδών, ἀλλὰ στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει τὸ ὄνομα Ἀπολλύων.

Ο βασιλιάς επάνω τους ήταν ο Μωάμεθ, διότι ταυτοποιείται στο πρώτο εδάφιο· επομένως δεν είναι κάποιο άλλο ισλαμικό πρόσωπο· είναι ο Μωάμεθ, ο βασιλιάς, και ο βασιλιάς είναι βασίλειο, και το Ισλάμ είναι το βασίλειο του Μωάμεθ.

> Και ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε, και είδα έναν αστέρα να πέφτει από τον ουρανό στη γη· και του δόθηκε το κλειδί του φρέατος της αβύσσου. Και άνοιξε το φρέαρ της αβύσσου· και ανέβηκε καπνός από το φρέαρ, ως καπνός μεγάλης καμίνου· και σκοτίσθηκαν ο ήλιος και ο αέρας εξαιτίας του καπνού του φρέατος. Και από τον καπνό εξήλθαν ακρίδες επάνω στη γη· και τους δόθηκε εξουσία, καθώς οι σκορπιοί της γης έχουν εξουσία. Αποκάλυψη 9:1–3.

Η επανάληψη του πρώτου και του δευτέρου αλίμονο εντός του τρίτου αλίμονο παραλληλίζεται με την επανάληψη του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου εντός του τρίτου αγγέλου. Στον Μωάμεθ, στον βασιλέα, δόθηκε το κλειδί για να ανοίξει την άβυσσο, και η 11η Σεπτεμβρίου προσδιορίζει πότε ο τρίτος άγγελος λαμβάνει εξουσία. Τότε ο Χριστός, ως ο ισχυρός άγγελος, κατήλθε καθώς το πρώτο πλήγμα του Βαλαάμ εισήλθε στην προφητική ιστορία. Κατόπιν άνοιξε η άβυσσος και το Ισλάμ έγινε εκ νέου αντικείμενο της παγκόσμιας ιστορίας. Έπειτα ο Χριστός οδήγησε τον λαό Του πίσω στις αρχαίες οδούς του Ιερεμία, και το μήνυμα του τρίτου αλίμονο και του τρίτου αγγέλου άρχισε να ηχεί. Το 2015, ο Τραμπ ανακοίνωσε την πρόθεσή του να θέσει υποψηφιότητα για την προεδρία, διεγείροντας έτσι τις παγκοσμιοποιητικές δυνάμεις τοῦ δράκοντος, και τότε η άβυσσος εξαπέλυσε την αθεΐα, η οποία τελικώς θανάτωσε τον Τραμπ στους δρόμους των Σοδόμων και της Αἰγύπτου. Κατά τον νόμο τῆς Κυριακής, το θηρίο, που είναι το όγδοο και που είναι εκ των επτά, θα αναβεί εκ της αβύσσου. Η αρχή του καιρού της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων και το τέλος του προσδιορίζουν την άνοδο μιας δυνάμεως της αβύσσου.

> Το θηρίον, το οποίον είδες, ήτο και δεν είναι· και μέλλει να αναβή εκ της αβύσσου και να υπάγη εις απώλειαν· και θέλουσι θαυμάσει οι κατοικούντες επί της γης, των οποίων τα ονόματα δεν εγράφησαν εις το βιβλίον της ζωής από καταβολής κόσμου, όταν βλέπωσι το θηρίον, ότι ήτο και δεν είναι, και όμως είναι. Αποκάλυψις 17:8.

Το Ισλάμ είναι το κλειδί που άνοιξε την άβυσσο την 11η Σεπτεμβρίου και που ανοίγει την άβυσσο κατά τον κυριακάτικο νόμο. Εν μέσω της περιόδου της σφραγίσεως, το θηρίο-δράκων του παγκοσμιοποιητισμού εξήλθε επίσης από την άβυσσο.

> Και όταν τελειώσουν τη μαρτυρία τους, το θηρίο που ανεβαίνει από την άβυσσο θα κάνει πόλεμο εναντίον τους, και θα τους νικήσει, και θα τους θανατώσει. Αποκάλυψη 11:7.

Το κλειδί που ανοίγει και τα τρία ορόσημα μιας εξουσίας εκ του φρέατος της αβύσσου δόθηκε στον Μωάμεθ, τον βασιλέα του βασιλείου του Ισλάμ. Η μάχη της Νινευή το 627 παρίστανε μία σύγκρουση μεταξύ δύο δυνάμεων, η οποία εξάντλησε τη δύναμη αμφοτέρων των αντιμαχομένων και επέτρεψε στο Ισλάμ να ανέλθει ταχέως στην εξουσία. Το κλειδί εστράφη την 11η Σεπτεμβρίου και η άνοδος του Ισλάμ άρχισε, μολονότι λίγο αργότερα περιορίστηκε. Η μάχη της Νινευή προτυπώθηκε στην 11η Σεπτεμβρίου, διότι εκεί η άνοδος του Ισλάμ άρχισε καθώς ο ισχυρός άγγελος κατέβηκε για να φωτίσει τη γη με τη δόξα Του, και ο αστήρ, που σημαίνει αγγελιοφόρος, επίσης έπεσε από τον ουρανό. Η μάχη της Νινευή προτυπώνεται επίσης στο τέλος, όταν θα έλθει ο νόμος της Κυριακής και θα αρχίσει η δεύτερη περίοδος του Σκοτεινού Μεσαίωνα, καθώς ο καπνός

της ισλαμικής θρησκείας θα συσκοτίσει τον ήλιο.

Έξετερ

Ο νόμος της Κυριακής προτυπώνεται όταν το μήνυμα της μεσονύκτιας κραυγής φθάνει στη συγκέντρωση στρατοπέδευσης του Exeter. Τότε αρχίζουν οι τελικές κινήσεις της εγκαθιδρύσεως της εικόνος του θηρίου. Η διαμόρφωση, ή η εγκαθίδρυση της εικόνος, άρχισε την 9/11, αλλά κατά το τέλος της περιόδου, η περίοδος της διακηρύξεως της μεσονύκτιας κραυγής αποτελεί επίσης ένα φράκταλ ολόκληρης της περιόδου διαμορφώσεως της εικόνος, η οποία άρχισε την 9/11. Η αρχή αντιπροσωπεύει το τέλος. Το πρώτο ουαί προτυπώνει το τρίτο ουαί, καθώς ο πρώτος άγγελος προτυπώνει τον τρίτο άγγελο. Η μάχη της Νινευή κατά το τέλος του καιρού της σφραγίσεως προσδιορίζει τη μάχη της Νινευή στην αρχή. Η μάχη της Νινευή κατά τον νόμο της Κυριακής είναι το τέλος του καιρού της σφραγίσεως που άρχισε την 9/11, αλλά είναι επίσης και το τέλος της περιόδου της διακηρύξεως της μεσονύκτιας κραυγής. Η μάχη της Νινευή, επομένως, προτυπώνεται στην αρχή της διακηρύξεως της μεσονύκτιας κραυγής, πράγμα που προσδιορίζει τα τελικά βήματα στη διαμόρφωση της εικόνος του θηρίου στις Ηνωμένες Πολιτείες, και κατά τον νόμο της Κυριακής αρχίζει στον κόσμο η αρχή της διαμορφώσεως της εικόνος του θηρίου. Η Νινευή είναι το κλειδί που ευθυγραμμίζει τις διάφορες γραμμές, οι οποίες βρίσκουν την τέλεια εκπλήρωσή τους στην κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα.

Θα προχωρήσουμε περαιτέρω στο επόμενο άρθρο.